

DLXXXV

I per què no, avui, passar un xic de revista a allò que en diuen la moda?

Es curiós constatar com en el complex de la moda poden disgregar-se dues tendències ben distintes, que, no obstant, es complementen i formen el tot ú que és la voga, el costum dels costums, quelcom consubstancial amb els ritmes de la vida i del caràcter de l'època.

Una tendència és la que imposa el caprici i la voluntat. Per exemple, dictaminar que les robes tindran dibuixos xinesos i que el complement del vestit ha d'harmonitzar-se en una deixa d'aquella extravagant orientallitat que moltes vegades s'ha intentat i ha fracassat sempre estrepitosament.

Això no vol dir que no s'hi torni, puix que la moda està influïda per aquesta rebullida de la política en aigües del Pacífic.

Però el que no pot negar-se, és una nova moda independent de la voluntat de ningú, que hom no havia previst i que no deixa d'afiançar-se cada dia més, com si un destí fatal hi empenyés sense remissió. Aquest caire de moda és l'altra tendència, diem-ne subconscient. (El vocable també és de moda.) Ens referim al maquillatge.

Hom haurà observat una evolució notòria en el maquillatge femení. Del lleu retoc, de la dissimulada pinzellada, de l'accentuat empolvament, s'ha passat a la forta acusació de les ombres en el rostre, a l'estilització de les línies que imprimeixen la bellesa o l'exotisme. Però tot, i sempre sots la dèria d'esmenar la naturalesa, tornant la més simètrica i més modulada. De sobte, però, el coloret excel·leix d'una manera brusca, sense modulació; canvia el rosat sanguini pel vermell cirera; el blau de les parpelles acusa el morat i en el rostre femení, per a no detallar més, hom aprecia un complex de taques acolorides que realment desfiguren l'armònica proporció de tints i formes.

Sota l'influència d'aquesta realitat constatada, esguardem els retrats de

Goya, Hals, Vigné, Le Brun, etc., etc., i observem que també en aquests rostres impera la taca arbitrària del coloret. Per això tots els retrats dels segles XVII i XVIII semblen emborraixats de vermell.

En aquells anys les dones es pintaven no per a corregir la naturalesa, sinó per a pintar-se, i els homes també. El suau rostre, la mestria del modulat en el maquillatge, era reservat al femení de certa condició. La moda, avui, ens presenta un cas d'atavisme, puix que inconscientment les dames procedeixen com les seves àvies de llavors.

I, com llavors, semblen *pepes de deu*.

L'ALTRE

Dintre el silenci del bosc

Testimoni d'agraïment a l'amic Salvador Llobet.

*Sé un bocí petit de terra
que convida a reposar;
sé un bocí petit de terra
tan humil, que es fa estimar.*

*Branques nues, alteroses,
brodadores d'un cel llis,
semblen reixes lluminoses
transparents de verd i gris.*

*Com aclariu l'encontrada
amb la llum dels vostres flams,
pollancrex xops de rosada
que el sol us torna brillants!*

*Com l'endolciu el recó
on la font, baixet, hi resal!
Com el feu acollidor
aquest glop de placidesal...*

*Aquest indret de repòs,
florit de tremolors d'ala,
de llum de pi, de sentors
que la terra fresca exhala...*

*Aquest niu de sostre net
—blau de mar, blau de mirada—
entre el festejar quiet
de l'aire i de l'ocellada...*

*Entre el verd fosc, d'eures velles
i l'encís d'un lleu xisclar
i el neguit de mil poncelles
daleroses d'esclatar!...*

*Sé un bocí petit de terra
que encomana joia al pit;
sé un bocí petit de terra
que és un cel per l'esperit.*

JAUME LLACUNA

NOTA HISTÓRICA

Un obrador de campanes a Granollers

La casualitat de trobar citat el nom d'un mestre de fer campanes en l'estudi històric, de l'església parroquial de La Garriga que publicà l'erudit J. Maurí, en el nombre del 9 de febrer del periòdic d'aquella població «El Congost», féu que recordés que a Cardedeu també teníem una campana obrada pel mateix artista.

Efectivament, aquesta campana es troba penjada al campanar de la capella de Sant Pere del Castell de Belloch, i diu la inscripció que fou feta per En Jaume Pallés, l'any 1781. La de la campana al·ludida per En Maurí, és col·locada en el campanar de la capella de Sant Cristòfor de Monteugues, abans sufragània de l'esmentada parròquia i és més explícita, puix que diu que l'obrà En Jaume Pallés, de Granollers del Vallès, en 1771.

Cal suposar que no foren aquestes les úniques campanes que construí el granollerí, sinó que si es fes un reconeixement als campanars de les esglésies i capelles de les parròquies veïnes d'eixa ciutat, en trobaríem d'altres.

L'any 1801 es beneí una campana per al campanar de l'església de Cardedeu construïda per P. Puigrubí i Bonaventura Pallés, no fent-se constar en els llibres parroquials d'on eren els constructors. Però en 1889 fou beneïta una altra campana, obrada tan sols per En Bonaventura Palés i Armengol, la inscripció de la qual diu que és de Barcelona, el que fa suposar que es tracta d'un successor d'en Pallés, de Granollers, traslladat més tard a la dita ciutat.

Es aquesta una nota interessant per a la Història de Granollers, si hom té en compte que el combinar metalls segons el to que es desija que tinguin les campanes, col·locar les figures i lleïres de relleu que les circueixen degudament, i fondre-les en forma que no es trenquin amb facilitat, és un art ben difícil d'exercir, raó per la qual es distingia els constructors amb el nom de mestres; i també perquè eren escassos els obradors de campanes que existien i aquests radicaven únicament en les grans ciutats

T. BALVEY

femina

femina